מאנטרעאלער איינדרוקען

(צווייטער ארטיקעל)

פון ל. מלאך

די ערשטע שטאדט מיט א אידישען איגהאלט אין קאנאדע (און במילא אמעריקע) איז וויניפעג. אבער מאנטרעאל איז מעהר אנגעזעהן אידישיסטיש. די מיטעל־גאס פון דער שטאדט, סיינט־לארענס, אדער ווי זי איז געבליבען ביי איהר פריהערדיגען נאמען „מעין סטריט" איז ניט נאר א אידישע גאס, ניט נאר א טייל פון ניו יארקער איסט־סאיד, נאר שטעלט מיט זיך פאר א שטיק דזשיקע, אדער טווארדע אין ווארשע. עס זענען פאראן אפילו זייטיגע צוויג־געסלאך ארום דער „מעין סטריט" וואס דערמאנען גאנץ גוטע געסלאך אין ווילנע...

אידיש דעמאנסטרירט אין מאנטרעאל פון אן אינערליכען פועל יוצא, און טיילווייז ווי א זעלבסטפארשטענדליכקייט. איבער גאנץ אמעריקע, שוין אריינגערעכענט די אידישליכע שטאדט טאראנטא, זעהט מען ניט אזוי פיעל אידישע אויפשריפטען איבער הייזער און טירען וואס זאלען קאנען פארטוישען די ענגלישע. למשל, אז מען וויל פארדינגען א צימער געפינען זיך אומעטום פארטיגע ענגלישע צעטעלאך מיט'ן אויפשריפט: „רום פאר רענט", „רום טו לעט", „פוירנישד רום" און דאס גלייכען. אין מאנטרעאל קריגט מען אבער שוין צו קוי־פען אידישע אויפשריפטען אזעלכע וואס לייענען זיך „צימערען צו פארדינגען", „מעבעלירטע צימערען" און אין א סך פאלען, ווי אויף דער איסט סייד אין ניו יארק — ענגלישע מעלדונגען מיט... אי־דישע אותיות.

אבער דער פאקט איז, אז אין מאנט־רעאל העלפט מען זיך ארוים מיט אידיש, וואו מען קאן עס נאר פארבייטען פון ענגליש. אפגערעדט שוין וואס באנק־הייזער האבען גרויסע שילדען מיט גאל־דענע אידישע אויפשריפטען, און איך האב אפילו באמערקט באקאנטמאכונגען פון פאסט־דעפארטמענט צוגלייך מיט ענגליש, פראנצויזיש — אויך אידיש.

בכלל זעהט מען די דריי שפראכען, אידיש, פראנצויזיש און ענגליש שטארק אן אין די אידישע געגענטען פון שטאדט.

די מאנטרעאלער לייקענען אז מאנט־רעאל איז א אידישיסטישע שטאדט. אי־דישיזם איז טאקע דארט ניט קיין דע־מאנסטראציע, נאר א נויטווענדיגקייט. אפשר געשאפען פון די דארטיגע ספע־ציעלע שפראכליכע באדינגונגען, אבער אין קיין שום שטאדט האב איך נאך ניט געהערט אזוי פיעל קרעכצען און זיפצען, אז ס'איז פוסט, אז ס'איז ליידיג — ווי אין מאנטרעאל.

מאנטרעאל האט, שאצט מען, ארום זיבעציג טויזענט אידען. אנדערע זאגען אפילו אז מיט גאנצע צעהן טויזענט מעהר. קיין אימפולסירענדיג געזעל־שאפטליך אידיש לעבען באמערקט זיך ניט. די שטאדט האט א סך אנגענומען פון ניו יארק. האט אלע מעלות פון א גרויס־שטאדט און אלע חסרונות פון א קליינשטאדט. מען קאן זיך איינער מיט דעם אנדערען און מען איז דערוויטערט.

עס איז א געמיש פון אייראפעאישקייט און אמעריקאניזאציע. דאס געזעלשאפט־ליכע לעבען, ווי אין ניו יארק, דריקט זיך אוים אין פארם פון... אפיסעס און מיטינ־גען. די געזעלשאפטליכע היים פעהלט, דאס חברותה'דיגע פארברודערונג — ניטא. און וואלט מען ניט געבענקט נאכ־דעם, וואלט מען שוין ווי עס איז איינ־געארדענט זיך א צופאסונג־ווינקעל וואו די מידע נשמה זאל זיך אביסעל אפרוהען. לעבט מען נאך אבער מיט די זכרונות פון דעם נאהענטען אמאל, אין ווארשע און אין פינסק, און אפילו נאך דעם קלוב פון מעכאוו...

די ערשטע, די איינגעזעסענע און במילא — די פארפעסטיגטע אידען אין מאנטרעאל זענען מעהרסטענטייל רומע־נישע. זיי האבען געשאפען דאס וואס זיי איז אמנאהענטסטען: רומעני־שע רעסטאראנען רומענישע שוה־לען און מנינים. הילפס אינסטיטוציעס און הלואה פאראיינען. די אנדערע „לאנדסלייט" וואס זענען געקומען שפע־טער האבען געהאט פאר זיך א פארטי־גען מוסטער פון געזעלשאפטליכקייט. האט מען געגרינדעט אייגענע, עהנליכע אינסטיטוציעס. דערפאר איז אפשר קיין חידוש ניט, וואס כמעט אלע הייזער אין צענטער פון דער אידישער געטא זענען באלייגט מיט אידישע אויפשריפטען פון די „לאאן סינדיקייטס", פשוט פון „ליי קאסעס, יעדע „סאסייטי" האט איהר ליי קאסע, געבויט אויפ'ן פרינציפ פון אק־ציעס און פראצענט. די דאזיגע קא־סעס האבען א גרויסען צוציאונגס קראפט. מען קומט, מען פארשרייבט זיך אויף אקציעס, מען נעהמט אן הלואה, מען צאהלט אוים די הלואה און מען בארגט ווידער. אלע פראנט־פענצטער פון די פאראיינען מעלדען מיט באזונדערע אויפ־שריפטען ווען זיי האבען „מיטינגען", דאס הייסט ווען מען קאן קומען קויפען אקציעס און זיך „פארשרייבען" פאר אנ־לייעס. דערביי געהט עס מיט א סדר, מען דארף ווארטען אויף „נעקסט", ווא־רים קיין אייגען געלט האט מען דאך ניט, און די באנק־הייזער גיבען אויך ניט. נעהמט מען די וואך ביי בערלען און מען גיט קומענדיגע וואך צו חיים'ן, און קאסי־רער זענען טעטיג. מען שרייבט וועקס־לען, מען זוכט אונטערשריפטען פאר ערבות. היינט בין איך ערב פאר דיר — איבערוואך — ווערסטו „גוט זאגען" פאר מיר...

די דאזיגע „לאאן סינדיקייטס" זע־נען איצט געווארען א וויכטיגער עקאנא־מישער פאקטאר אינ'ם אידישען לעבען פון מאנטרעאל. יעדער קליינהענדלער, יעדער ארבייטער אפילו. יעדער מיטעל־מעסיגער סוחר, מוז אנקומען „צו דער אקציע" פאר א הלואה, אזוי ארום האט די „אקציע" ארומגענומען ווי מיט א רייף דאס אידישע געזעלשאפטליכע לע־בען און דיקטירט עס.

עס איז דערגאנגען אזוי ווייט, אז פראגרעסיווע יוגענט אינסטיטוציעס, אפילו אזעלכע וואס האבען א פאליטישען אונטערשלאק, האבען זיך אויך געמוזט באנוצען מיט דעם מיטעל, פון ארייטרא־גען „אינטערעס" צווישען זייערע מיט־גלידער, און האבען געגרינדעט אייגענע לייקאסעס, אזוי ארום האט מען א גע־לעגענהייט כאטש דעם טאג „וואס מען צאהלט דיוס", מען זאל זיך זעהן מיט א מיטגליד, מיט א חבר, און איין וועגס אפהאלטען א מיטינג וועגען פראגען וואס שווימען ארויף אויף דער טאג ארדנונג.

דער ברען פון געזעלשאפטליכער טעטיגקייט איז ניטא, התלהבות שאפט זיך מיט געקינסעלטע מיטלען. מען קאן ניט אנווייזען די סיבה. יעדער בענקט דערנאך, און יעדער דערוויטערט זיך פון דעם.

———

מאנטרעאל האט א אידישע, אידי־שיסטישע אינטעליגענץ. האט זעהר אנ־גענעהמע היימישע און פריוואטע קרייז־לאך. די גרויסע פוסטקייט אין די אינ־סטיטוציע באקומט א תיקון אין קרייז. ביי דעם אדער ביי יענעם אינטעליגענט געפינט מען א שעהנע ביבליאטעק. דאס נייעסטע בוך און די לעצטע סענסאציע פון ליטערארישען וועלטעל.

א שטיק פון ניו יארקער קיבעצאר־ניע געפינט דא אן אפקלאנג, ווארים מאנטרעאל האט א גרופע דיכטער און שריפטשטעלער. וואס זייער הויפט מעלה איז, זיי האלטען זיך פאר קאנאדער, כאטש זעהר ווייניג קאנאדישעס שפארט זיך ארוים פון צווישען זייערע שורות. קיין נביא וואלט זיך ניט זיין, אבער א גרויסע טייל פון זיי האבען ניט און קא־נען גארניט געבען ניט צו דער אידישער ליטעראטור אין אלגעמיין, און ניט קיין ספעציעלען אמעריקאנער־קאנאדישען קא־לאריט, וואס צוליעב דעם אליין, וואלט מען שוין געקאנט אפילו מוחל זיין אויף זייערע מאגערע טאלאנטען.

א גרויסע טייל פון דער דאזיגער גרופע האבען זיך באטייליגט אין פאר־שידענע צייטשריפטען און זאמעלביכער וואס זענען פרוב־ארטיג דערשינען. קיין השפעה אויפ'ן דארטיגען אידיש־קולטור־רעלען לעבען האט די גרופע ניט. ניט זיי זענען ווארט זאגער, און ניט קולטור־פיהרער.

אבער איינינע פון דער גרופע (אדער גלייכער וואלט געווען צו זאגען מחוץ די גרופע). זענען שוין אנערקענטע שרייבער און דיכטער (חוץ נאטירלאך אין מאנט־רעאל), זייער וואוין־ארט איז צופעליג אין יענער שטאדט.

———

דאך, צוויי־דריי אידישע אינסטיטו־ציעס זענען פאראן אין מאנטרעאל (און וואס האבען א גייסטיגען שייכות צווי־שען זיך) וואס שטעלען אוועק מאנטרעאל אין די ערשטע רייע פון די אמעריקאנער שטעדט, אויף וואס די מאנטרעאלער אי־דישע אינטעליגענץ איז באמת שטאלץ און ציטעריג איבער זיי, דאס זענען: די אי־דישע שולען און די אידישע פאלקס ביב־ליאטעק.

די אידישע שולען, כאטש פון פאר־שידענע השפעות, אבער אין תוך פאר די זעלביגע צילען, שטעלען מיט זיך פאר א מיראזש פון בלומען. אין יעדער שול — הונדערטער קינדער. די דערציאונג איז א גאנצע און קערנדיגע — אידיש־וועלט־ליך, אידיש־פאלקסטימליך.

די פריץ־שולען, דאס זענען די מעהר ראדיקאלערע, לויט'ן טיפ פון די אידי־שיסטישע־שלום עליכם שולען אין אמע־ריקע. די הויפט־געוויכט אויף אידיש און אידישע ליטעראטור. די אנדערע שולען, די פאלקס שולען, זענען מעהר באוואוסט לויט דעם טיפ פון די נאציאנאלען ארבייטער פארבאנד שולען, דער הויפט געוויכט אויף אידישער געשיכטע, אבער ביידע שולען שטעהען אויף א געזונטע באזע פון מאדערנער פעדאגאגיג און טאקע מיט גוטע, פעהיגע לעהרער, פאך־מענשען און דערציהער.

די מאנטרעאלער שולען האבען שוין ארויסגעגעבען א סך פון די אינטעליגענ־טע געזעלשאפטליכע טוער מיט א קלאה־רען און טיפען וויסען אין זייער ארבייט. די שולען האבען ארויסגעגעבען דיכטע־רינס, אוז דאס וואס מ'הערט אין מאנט־רעאל צווישען די קינדער ריידען א זאנפ־טיגען, ריינעם און ליטערארישען אידיש, איז עס זיכער צו פארדאנקען די שולען.

בכלל, אין מאנטרעאל רעדט מען אידיש מעהר ווי אין אנדערע שטאדט. און אויב מען קומט אריין אין א אידיש הויז און מען הערט די שטוביג, און הויפטזעכליך די מאמעס ריידען מיט זיי־ערע קליינע קינדער אידיש, איז עס בכלל א נאטירליכער געזונטער שטריך אין דארטיגען אידישען לעבען, הגם, „געזעל־שאפטליך איז מען א ביסעל טויטלאך.

איידש אין די גאסען איז די מוי־לעכלעך פון קינדער איז אין אמעריקע אזא זעלטענהייט, אבער אין מאנטרעאל איז עס א פאקט.

די אידישע פאלקס ביבליאטעק איז בפירוש א וויכטיגע אינסטיטוציע, און אין א גאר גרויסען פארנעהם.

ביז איצט האט זיך דער בנין פון דער ביבליאטעק געפונען אין א חושב'דיגן פארוואלאזטען בנין. די ביבליאטעק יחוס'ט זיך וואס איהרע גרינדער זענען געוועזן ראובן בריינין און דר. יהודה קויפ־מאן. די זעכצעהן יאהר זינט די ביבלי־אטעק עקזיסטירט, האט זי זיך איינגע־נעסט אין די הערצער פון די מאנטרע־אל'ער יוגענט, און זי איז געווארען די גייסטיגע היים פון דער אינטעליגענץ.

אין גאנץ אמעריקע עקזיסטירט ניט אזא גרויסע אידישע ביבליאטעק מיט הע־כער זעקס טויזענט ביכער אחוץ אידישע צייטונגען און צייטשריפטען וואס דער לייען זאל קריגט פון דער גאנצער וועלט.

אפילו אין דעם ענגען, אפגעלאזטען הויז, האבען זיך תמיד געפונען געגוג מענשען וואס זענען געזעסען ביי די טי־שען פארטיעפט אין לייענען, אדער אזעל־כע וואס האבען ארויסגענומען ביכער אהיים.

קאן זיין, אז ווייל אין מאנטרעאל איז ניט געווען קיין גינסטיגער באדען פאר „קהל'ן זיך" האט זיך דער אימיג־ראנט שטיל אוועקגעלאזט אויסלעבען זיי־נע איינזאמע שעה'ן אין דער וועלט פון שרייבערס פאנטאזיע.

דער רעקארד ווייזט אויף גאר א גרויסען פראצענט לייענער.

איצט האט זיך די ביבליאטעק ארי־בערגעצויגען אין אן אייגענעם, גרויסען און ליכטיג־באקוועמען בנין.

איך בין געווען ביי דעם באנקעט לכבוד דער באנייאונג פון דעם הויז. אן אויפריכטיגע, תמימות'דיגע פרייד האט געשפילט אויף די מענשען וואס זענען געזעסען ביי די געסארוועטע טישען. יע־דען'ס בליקען האבען זיך כסדר אנגע־שלאגען אויף די רוקענס פון די ביכער אין די פאליצעס. די צעריסענע רוקענס פון א סך לייענען און שלעכטען איינ־באנד האבען אויסגעזעהן ווי ארימע לייט וואס ווערען אויפגעריכט און מוזען צום ערשטען מאל אריינקומען אין די ליכטיגע פאלאצען, וואס ווערט באשטימט פאר זייער היים. גרויסע שטראמען ליכט האר־בען זיך ארויסגעגאסען פון די געשליפע־נע זשוראנדאלען, וואס זענען נאך אוודאי איבערגעבליבען פון פריהערדיגען פריצי־שען איינוואוינער פון דעם פאלאץ.

און איך האב זיך פארטראכט:

וואו ליגט פארט דער וואריס, וואס גאגט, וואס גריזשעט, וואס פילט אן דאס הארץ מיט מורא פאר אונטערגאנג פון אידיש און פאר אונזער אויסלאז?

אט זעה איך די שיינענדיגע פנים'ער, דאס איז דאך נאר אן אפשטראהלונג פון די טיפענישען פון זייערע נשמות. די ער־עפנונג פון א אידישע ביבליאטעק דאס איז דאך דער אויסדרוק פון אן אייגענע, פון א משפחה'דיגע שמחה.

אט ערשט ניט לאנג, האט דאך א פיהרער פון א אידישע פאליטישע יוגענט באוועגונג אין דער אייגענער שטאדט, מאנטרעאל, אויף א צוזאמענפאהר פון א גרויסען אידישען נאציאנאלען ארבייטער ארדען, אזוי היים דערקלערט, אז דער סוף פון אידיש געקומען אין אונזערע טעג, און קיין אנדער ברירה איז ניטא ווי מותר צו מאכען ענגליש אלס די אידישע נאציאנאלע שפראך!

און אן ענטפער אויף דעם: די באר־נייאונג פון אן אייגען, גרויס, ליכטיג הויז — א אידישע ביבליאטעק, מיט 6 טויזענט ביכער וואס די גרויסע מעהר־צאהל זענען אידישע, מיט א לייען זאל, מיט פלענער פאר סיסטעמאטישע קור־סען פאר דערוואקסענע, מיט באקוועמ־ליכע איינריכטונגען פאר לעהרער און סטודענטען דארט צו שעפען ידיעות פאר זייער וויסען, מיט א קינדער אפטיילונג פאר יונגע לעזער, מיט א זאל און דער־מוטיגונג פאר אויסשטעלונגען פון אי־דישע קינסטלער און פאר א אידישער פאלקס־אוניווערזיטעט.

די ביבליאטעק געפינט זיך אונטער'ן רוקען פון דער אידישער געגענט אבער צופוסענס פון דעם שעהנעם אריסטאק־ראטישע פארק אונטער די קיים פון די בישופ'דיגע בערג מאונט ראיאל.

אויף דעם שפיץ בארג בלענדט דער גרויסער אנגעצונדענער עלעקטרישער צלם, און פונאנטען לייכט זיך די שילד מיט'ן אידישען אויפשריפט „אידישע פאלקס ביבליאטעק", און אויפ'ן זינען קומט, אז אט די צוויי סימבאלען האבען זיך אוועקגעשטעלט איינס קעגן אנדע־רען ווי צו א מלחמה, ווי איינס דעם אנ־דערען צו פארשלינגען.

אידישע נייעס פון יענער זייט ים

ארויסגענומען פון די אידיש־אייראפייאישע צייטונגען.

אן אלטער ווילנער איד גע־שטארבען ביי זיין כלה אין שטוב

פון ווילנא שרייבט מען:

די טעג שפעט אין אווענט איז די „ניכע הילף" ארויסגערופען געווארען אוין לידער געסעל 11 צו אן עלטערען אידען וועלכען עס איז פלוצלינג ניט גוט גע־ווארען. קומענדיג אויפ'ן ארט, איז שוין דער איד געלעגען אויפ'ן בעט אהן סמני־ם פון לעבען און אלע רעטונגס מיטלען הא־בען ניט געהאלפען.

דער פארשטארבענער איז דער 52 יאהריגער שניידער יאסעל טאנטאק. ווי מען גיט איבער, איז מיט א קורצער צייט צוריק געשטארבען טאנטאקס פרוי, און דער אלטער שניידער האט אנגעהויבען זוכען א לייטישען שידוך. ער האט זיך באפרייט פון זיינע קינדער און אליין אנ־געהויבען ארומגעהן מיט דער יונגער פרוי ב. ש. פון לידער געסעל. ער פלעגט זיך ביי איהר אויפהאלטען, עסען און טרינקען און נאר איינגיכען האט שוין געזאלט זיין די חתונה.

אנומאלט ביינאכט איז טאנטאקען געקומען צו חלום זיין ערשטע פרוי און האט איהם געמאלדען אז זי האט שוין אנ־געגרייט פאר איהם נעבען זיך אן ארט אויף צורוהען און ער זאל זיין גרייט יע־דען מאמענט.

טאנטאק האט זיך באלד אויפגעכאפט פון שלאף א צורודערטער און האט שוין קוים דערווארט, עס זאל אנהויבען צו טא־גען.

אויף מארגען פרייטאג האט ער דער־דעהלט וועגען זיין אויסטערלישען חלום אלע זיינע בעקאנטע. מען האט איהם אבער בארוהיגט און געהייסען איהם אן דעם פארגעסען.

צו מארגענס איז טאנטאק געקומען צו זיין כלה אויף לידער געסעל. עס האט איהם אנגעהויבען צו שלעפערען, האט ער זיך ביי דער כלה אין שטוב געלעגט שלאפען און אנשלאפען געווארען.

ער איז שוין אבער מעהר ניט אויפ־געשטאנען.

געפעלשט וועקסלען און ער סטראשעט מיט שמד...

פון ביאליסטאק שרייבט מען:

א געוויסער היגער יונגערמאן, א בא־ווייבטער, וואס שטאמט פון גרויסען אי־דישען יחוס איז לעצטענס אריינגעפאלען אין א שווערער לאגע. ער האט זיך גע־ווארפען אויף אלע זייטען און ניט געקענט אויסארבייטען דאס שטיקעל פרנסה.

קהלה פרנס פון די ציוניסטען האט איהם געגעבען א זשירע אויף הונדערט גילדען, אבער נאכדעם ווי דער וועקסעל איז פראטעסטירט געווארען, און דער פרנס האט געמוזט אליין צאהלען, האט ער שוין, פארשטעהט זיך א צווייטען מאל ניט זשירירט.

א צווייטער קהלה פרנס פון די חסידים האט איהם זשירירט א פופציגגילדיגען וועקסעל, וועלכער איז אויך געווארען פרא־טעסטירט.

דער יונגערמאן האט מסתם געהאל־טען אז פאר א פרנס איז ווייניג צו שענ־קען איין פופציג גילדען, האט ער אויף א צווייטען פופציגער וועקסעל אליין אונ־טערגעשריבען יענעמס נאמען. דער פרנס אבער, וועלכער איז אליין אויך א קנאפער נגיד, האט זיך אפגעזאגט צו צאהלען די פאלשע זשירע.

איז דער יונגערמאן אויף א קורצע צייט פארשוואונדען געווארען. ערשט היינטיגע וואך האבען ביידע פרנסים גע־קראגען פון איהם א בריעף אז ער געפינט זיך אין דער היגער יארביקאנישער מיסיע און גרייט זיך צום שמד. אויב מען וועט איהם ניט אויסלייען א פאר הונדערט גיל־דען, וועט ער געצוואונגען זיין שמדן זיך.

די פרנסים האבען אויפ'ן דאזיגען שאנטאזש ניט געלייגט קיין אכט.

אזוי ארום וועלען די מיסיאנערען אין ביאליסטאק בקרוב אריינכאפען א פריי־שע מציאה.

היינטיגע וואך אין די טעאטערס

לאוס טעאטער

„לאמיר זיין פרעהלאך" איז דער נאמען פון פיטשור בילד, היינטיגע וואך אין לאוס טעאטער, מיט נארמא שירער אלס הויפט אטרעקשאן.

צום שעהנעם בילד איז אויך פאראן פינף אויסערגעוועהנליכע שעהנע וואדע־וויל אקטען, וועלכע פארזיכערען צו אמו־זירען דעם עולם.

אין אימפיריאל טעאטער

„רזשעק אוקי" דער באגאבטער שוי־שפילער איז דער אטרעקטשאן היינטיגע וואך אין אימפיריאל טעאטער, וועלכער שפילט די הויפט ראליע אין בילד „דער סעפ' פון סיראקיוז".

א שעהנער וואדעוויל פראגראם באגלייט דאס בילד.

אין שעי'ס היפאדרם

אן אינטערעסאנט בילד מיט דעם נאמען „ער קען די פרויען" ווערט גע־צייגט היינטיגע וואך אין שעים הי־פאדראם.

אין וואדעוויל פראגראם באטייליגען זיך טשיק יארקי, ראוז רינג, קלאדיא קאלמאן, פאול קוירקלענד און אנדערע.

ביי די מערימייקער אין סאני־סייד

היינטיגען זומער מאכען די מערי־מייקערס גרויס ערפאלג אין סאניסייד, צוליעב צוויי אורזאכען. זיי שפיעלען אין א לופטיגען טעאטער. דערצו גיבען זיי אן אינטערעסאנטען רעוויו פון געזאנג און טענץ.

דער פראגראם הויבט זיך אן טעגליך 8.15, און איינטריט איז בלויז 25 סענט.

פרויען פון זיבען פרא־ווינצען אין עקזיבישאן פאהס

פארבארייטונגען ווערען שוין געמאכט צו דער נאציאנאלער אויסשטעלונג, און ספעציעל גרייטען זיך פרויען פון זיבען קאנאדער פראווינצען צו צייגען זייער פרויען טעטיגקייט ביי דער אויסשטעלונג.

די פרויען אויסשטעלונג וועט זיין וועגען דער הויז־ארבייט, וועגען ערציאונג, ווי אזוי צו האלטען ריין דאס הויז, און אנדערע אינטערעסאנטע ארבייטען.

די אויסשטעלונג וועט זיין אין פרויען בילדינג, און וועט דעמאנסטרירט ווערען טעגליך נאך צוויי א זייגער.